

dešimtas

Kai būdavau pas senelius, mudu su tėčiu niekad nesi-skambindavome. Net tuos abu kartus, kai jis skambinda-vo per gimtadienius, su manim nenorėdavo kalbėti, tik perduodavo man labų dienų: ak, tiesa, linkėjimų Mašai. Paprastai aš nesukdavau dėl to galvos. Per septynerius metus pamažu pripratau, kad nors porą savaitių per me-tus jam norisi pačiam vienam pagedėti mamos. Tik kar-tais užsimiršdavau, kad esu prie to pripratusi, – ir tomis akimirkomis man labai trukdavo tėčio.

Mano mama tąsyk nieko ypatingo neveikė, tik gėrė sode limonadą ir gerdama prarijo širšę, ji ėmė žiopčio-ti – žiopčiojo, žiopčiojo, bandydama įkvėpti oro, kol galiausiai liovėsi gaudyti dvasią ir pasitraukė iš tėčio, o kartu ir iš mano gyvenimo. Todėl per vasaros atostogas, užuot lindusi tėčiui į akis, aš klausiausi muzikos. Tačiau kai močiutė paliko mane vieną virtuvėje, nebegelbėjo ir muzika. Nukiūtinau į svečių kambarį, kur būdavau įsi-kūrusi per atostogas, ir išsitraukiau iš krepšio mobiliuką.

Kambarys buvo toks tvarkingas, kad nieku gyvu nega-lėjau prisėdusi ant kurios nors iš tų baltų lakuotų kėdžių

pasakoti tėčiui apie mėlynių išmargintą Julijos pilvą. Taigi atsisėdau ant lovos, užsitraukiau ant galvos šviežiai išskalbtą lovatiesę ir tamsoje surinkau numerį.

– Klausau?

– Tėti, čia aš, Maša.

– Ar kas nutiko? Močiutei?

– Ką? Ne. Kodėl močiutei?

– Tai ko skambini?

– Turiu tau kai ką pasakyti.

– Tai klok.

– Čia žaidimų aikštelėje susipažinau su dviem vaikais.

Man atrodo, juos muša.

– Tau atrodo ar tu žinai?

– Èèèèè. Matai... ant jų kūnų vienos mėlynės. O berniukui kaktoje žaizda, ir jis toks keistas.

– Maša, geriau būk atsargi. Gal jie kaip nors kitaip susižeidė.

– Bet aš ir mačiau.

– Ką matei?

– Žiūrėjau pro langą ir mačiau, kaip Maksą jo tėvas stūmė į sieną. Ir Maksas kaip reikiant trinktelėjo galvą.

– Hmmm. Tikrai matei?

– Aha.

– Bet vis tiek, Maša, tu geriau nesikišk. Tegu pasirūpins Jaunimo tarnyba. Pati viena tu nieko nepadarysi.

– Bet iš kur tai Jaunimo tarnybai žinot, kad reikia pasirūpinti?

– Kas nors jau jiems pasakys. Jei *tu* matai, tai ir kiti juk pastebi. Kaimynai, pavyzdžiui. Arba mokytojai. Vaikų gydytojas. Kas nors kada nors pasakys.

– Kada nors? Tada Julijos su Maksu jau nebebus gyvų!

– Nesąmonė, Maša, niekas taip greitai nemiršta.

– Bet kas nors turi kažką daryti.

– Taip, bet ne tu. Tu dar per jauna. Tu nieko nepadarysi.

Niekas taip greitai nemiršta, pasakė tėtis, ir vien jau šis sakiny suskambėjo ganėtinai keistai, ne kas gi kitas, jei ne mano tėtis, būtų turėjęs žinoti, kaip neįtikėtinai greitai galima numirti ir kad kartais užtenka sekundės – ir gyvenime lieka vienais patalais, vienu kavos puodeliu mažiau. Bet dar labiau mane sutrikdė tai, kad šiaip juk mano tėtis domėjosi žmonėmis, bent jau tais, kurie buvo pakliuvę į bėdą. Jis nuolat suko filmus, pasakojančius ypatingus ir baisius dalykus. Dažniausiai tie filmai būdavo apie artimuosius. Jis lankėsi pas pakliuvusiųjų po traukinio ratais ar savižudžių, ar tiesiog dingusiųjų be žinios – tiesą sakant, pas artimuosius visų tų, kurių, šiaip ar taip, nebėra. O kartais susukdavo kokį filmą apie žmogų, kurio vienintelis artimasis buvo jis pats. Su savo filmavimo grupe tėtis eidavo pas tuos žmones ir stebėdavo, kaip jie vis labiau sensta arba liūsta. Stebėdavo, taip taip. Va kur šuo pakastas. Mano tėtis buvo stebėtojas – ir tiek. Ir ne jo kaltė, kad savo žiūrėjimu nepajėgė tų žmonių pradžiuginti.

dvidešimt penktas

Pajutau, kaip veidą užliejo raudonis, būčiau norėjusi iš viso nieko nekalbėti. Tačiau Julija, dabar vėl prisėdusi su Maksu ant čiužinio, įniršusi žiūrėjo į mane ir laukė, todėl turėjau ką nors pasakyti.

– Julija, betgi Maksas. Kaip jis atrodo! kažkas juk turi ko nors imtis.

– Nesąmonė! Pas mus viskas gerai. Jei tėtė mus lupa, tai yra už ką. Maša, klausyk, pažadėk, kad niekam nesaikysi, pažadėk man, dabar pat!

– Kaip aš galiu pažadėti? Juk mačiau Maksą. Juk mačiau, kas dedasi jūsų namuose.

– Niekas ten nesideda. Jei trukdome tėtei, tai jis mus ir lupa. Dažniausiai trukdo Maksas, na, jis dar toks mažas, tokie turbūt greičiau užkliūva. Dar užvakar Maksas...

– Julija?

– Ką?

– Klausyk...

- Ko nori?
- Tu verki?

Mačiau, kaip Julijai nepatiko šis klausimas. Bet buvo per vėlu, aš ją užklupau, – ji įsizėidusi staigiai išsitraukė iš kišenės mano grotuvėlį, įsikišo ausines ir taip garsiai pasileido muziką, kad Maksas greta kaipmat liovėsi kramtęs nagus, nes jam prireikė rankų užsikimšti ausis. Taip ji prasėdėjo visą dainą, spoksodama tiesiai prieš save, lyg kažki kur nutolusi, paskui išsiplėšė iš ausų ausines, pažvelgė į mane ir atrėžė:

- Aš niekad neverkiu. Seniai atratau.
- Kaipgi? Man nepavyksta, pati matei.
- O man pavyko, visai lengvai. Žinai, Maša, dažniausiai manęs čia nėra iš tikrųjų.
- Ką? Kaip tai suprasti?
- Paprastai. Nėra, ir viskas. Kai tėtė mane lupa, susirandu tašką sienoje ir visą laiką žiūriu į jį. Įsivaizduoju, kad esu kažkur kitur, puikiai pavyksta, visada esu tartum kitur, kai tėtė ištinka priepuolis. Nieko nebejauciu, manęs tiesiog nebėra.
- O kai jis lupa Maksą? Ir tada?
- Ir tada.
- Negali jam padėti?
- Jei nieko nesakau, viskas greičiau baigiasi. Tada tėtė neįsiunta dar labiau. Anksčiau kažką sakydavau, dabar nebesakau. Tik mama kartais mėgina. Bando nukreipti

jo dėmesį, kad jis muštų ją, o ne mus. Bet tada jau aš įsikišu, tada jau aš vėl atkreipiu tėtės dėmesį. Kad nedaužytų mamos.

– Bet, Julija, juk kažkas turėjo matyti. Negi jūs neinate pas gydytoją?

– Beveik niekada, jei ir einame, tai kiekvienąsyk pas kitą. Kartą vienas tikrai kažką pasakė, bet tada tėtė įsiuto ir pareiškė, kad paduos jį į teismą.

– Julija.

– Baik.

– Julija. Kodėl aš negaliu nieko pasakyti?

Išgirdusi mano klausimą, Julija pašoko nuo čiužinio ir gaudydama kvapą atsistojo tiesiai prieš mane. Maksas liko sėdėti ant čiužinio, jis paskubom kramsnojo vieną iš sausų ponios Jansen bandelių ir atrodė toks pat pagautas panikos. Ir tada įvyko kažkas keista. Julija įnirtusi, netardama nė žodžio stypsojo prieš mane, užtat ant čiužinio prakalbo Maksas.

Ne su Pablu.

Ne su Julija.

Jis kalbėjo su manim.

Mums reikės, išmiksėjo savo maksišku balsu, mums reikės kraustyti į vaikų namus, jei tu ką nors pasakysi, tėtė išves mus į vaikų namus, o mama tada bus negyva, jei tu ką nors pasakysi, tada mama bus visai negyva.